

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЪОВИНИ СХС

Рок IV.

Нови Сад, пятък 8. априла 1927.

Ч. 14 (121)

Виходза раз у тижню.

Цена на цали рок 100 Динари.

На 1/2 рока 50 Динари.

За Америку 4 долари на рок

Рукописи и други писма треба
посилац на адресу;
„РУСКИ НОВИНИ“ НОВИ САД
Бојовићева улица број 2.

Претплату на РУСКЕ-НАРОДНЕ
ПРОСВИТНЕ ДРУЖТВО, РУСКИ
КРСТУР (Бачка).

Напрям Р. Новиных

Треци рок як нам виходза нашо Р. Новици. Зрадовали зме ше им. бо вони за Р. Календаром перша ластовка були, цо нам явела швижу яр нашей рускей просвити.

Таки мали народ, як ми южни Русини, дешели зме ше, же уж и за нас пришол час, кед можемо својо слово и мацериньску бешеду не лем у руских кнїжочкох и календарох, але у Р. Новиных читац. Прето дораз перши рок зявело ше шумне число предплатнїкох и дарователюх на Р. Новици, котри не жаловали свой грайцар жертвовац на народни цилю.

Але як каждой работи початок звикли буц чежки, так ше стало и з нашу новину. Една едина мала руска новинка не могла шицким жаданьом и сподзиваньом видоволїц, бо едни жадали, да ше миша и политика, а други баж то, за зле брали... Були и су и иньши пригварки, котри не вредно споминац, бо зос самих пригваркох ище нїхто не мал хасну, а наша народна присловка мудро гутори, же „пригваряц мож и на шедзаци!“

Нам не пригварки и критики потребни, але потребни добрежичливи поради и догварки ак би леще, успишнейше було, як би зме нашу просвитну роботу совершеньше наставиц могли.

Вельку и важну задачу маю едни новини, гоч би яки вони були. Ище векшу важносц маю новини издавани не пре материални хасен, але котрим цилю служниц едино просвитному дзвигнуцу народа. А таку задачу маю Р. Новици.

Цо душа тїлу — то просвищенем народом новинка. Вона шири не лем цо нове у швецех, але и поучуе, здинюе, указуе драгу по яккей маме ходзиц у нашим живоце (дома, у газдовству, у политикки, у духовним

живоце, у тарговини, ремеслу...).

Доказане е, же не шицко святе, добре и правда цо на паперу написане и надруковане, бо вична правда остане, же „благочовек од благого шерца виноши блага (т. е. добре и честне), а зли од злого шерца зле!“ Добри и мудри людзе бешеду добре, а зли и погубени зле. А цо людзе бешеду у доме, у дружтвох, на схадзкох, — то и так пишу, па и друкую у кнїжкох и новиных. Прето ест добри и зли кнїжки и новини.

На жаль, — бо нешка людзе, цо с пирком робя, у живоце своім и писовнї одвише су шлебодни, — барз мало мож найсц добри кнїжки и новини гоч дзе на швецех. Друкарски машини дньово на милиони выдаваю кнїжки и новини, а з нїх ше людзе лем отровую и губя, бо у нїх пишу людзе погубеного — злого шерца.

Нашо Р. Новици далеко су од таких новиных, вони служели и служба едино нашому рускому народу и за нї го пишу.

Але ми не забуваме, же каждый народ, гоч би и найменьши бул, як ми южни Русини, ма едни свои просвитни жаданя. При вельких народох видоволїюе ше тим жаданьом так, же вони отримую себе вецей фели новини и вельо кнїжки друкую. Ми мушиме голем сами себе буц искрени и припознац, же по 200 рокох нашего живота у тих южних крайох радовац ше маме, кед можеме мац у рукох голем Р. Календар, едну новинку читац и од часу до часу хасновиту кнїжочку на нашим руским язикю.

С тим сцем повеси, же тота наша едина Р. Новина (бо вецей фели р. новини не можеме издавац) ма вельку задачу: видово-

лиц потреби и жаданя шицких наших южних Русиных.

Же то у таким случаю пречетка работа, доказом су нашо Р. Новици. Каждый зна, же ше ище нїхто так не народзел, цо би шицким вилагодзел, та так ше стало и з нашу Р. Новину.

Познати су ми пригварки од наших школованих и нешколованих руских народолюбцох и добротворох.

Браца Русини! То нам шицко не поможе, бо пригваряц найлегчейше.

Най каждый южно-славянски Русин зна, же нашо РНПД-о основане за шицких наших южних Русиных, а не за еден, лебо два валали нашо. Каждый честни Русин може буц членом його, бо то нашо обще и ми шицки зос тим розполагац можеме. Але най кїхто не забудзе, же зос тим народним добром, з нашу Руску Просвиту розполага и драгу указуе лем член того друства, котри жертвуе, не сануе свой грайцар на народну руску просвиту офировац.

Тих членох РНПД-а е заслуга и чесц, же ми маме тото, цо уживаме (Р. Календар, кнїжки и Р. Новици). Тото нашо РНПД-о отримуе каждого року свойо главни схадзки, а на тих ше схадзкох коньча вопроси нашей рускей просвити. Те ди даваю члени РНПР-а свойо поноси, пригварки и жаданя.

Народна присловка гвари: яки людє — така и работа. Я гварим: яки буду члени нашего РНПД-а — таке и воно будзе. Прето шицким моім братом, южно-славянским Русиним то глашим: будзме шицки, а голем векшина з каждого валалу члени РНПД-а и участвуеме на главних схадзкох, та шицко так будзе як ми зосцеме!

Думам, же ме у тим каждый брат Русин порозумел, а то исте постої и за нашу

Р. Новици и за их напрям (програм).

Ми шицки знаме, же вони каждого и у шицким не можу видоволїц, але їх е едина цилю, же би голем, векшину нашего народу видоволели. Ми ошвечени, же нашо Р. Новици обстояц можу ище длуго, бо ше вше являю и нови предплатителе. Але то нам не довольо, нашо РНПД-о жада шицких своїх членох видоволїц на келво то лем возможно.

Прето у согласию и полномочию РНПД-а поволуем шицких братох членох РНПД-а и предплатнїкох Р. Новиных на то: да каждый, хто ма даяке примичане пре напрям — писане Р. Новиных найискрено, братски обяви свойо мнїне РНПД-у до Р. Керестура, а найбаржей о тим:

1. О чим би мали писац нашо Р. Новици? Тото точно треба написац: о чим.

2. Кед дахто у дачим не задовольни, най шмело напише прецо.

3. Каждый таки писатель най напише и то РНПД-у чи вон у дописованю за Р. Новици и помагац будзе, и же ше обявже кельо будзе дописовац мешачно лебо рочно и о чим?

Най каждый зна, же тоти одписованя не приду на явности, але председательство РНПД-а треба да зна жаданя членох РНПД-а, бо лем теди ходно видоволїц членох.

Верим, же наш народ руски ма довольо своїх синых статочних и випробованих — искусних народолюбцох и на дїлу, котри ше озву на тото мойо поволане, а нашо РНПД-о радо видоволї общим жаданьом руского народу пре котри е воно и основане.

Тото едине сом мал на думи, кед сом то писал.

Коур. Д. Биндас,
подпредс.РНПД-а.

У нашом отечеству

Политическе положеніе.

Прешлого тижня вигласани бюджет и засиданія парламента оддалени до 19. априла. Теди ма прийсц на дневни порядок обтужба, котру опозиція задала против министра Максимовича. Бешедуе ше, же би давни радикали могли гласац и зос опозицію против Максимовича и на тот способ би ше под'елел нешкайши радикални клуб, а теди би пришло и до новей влади. У каждом случаю обчекуе ше преширене нешкайшей влади, але без Радича. Вон водзел таку дурну политику, же го тераз ніхто несеце мац за союзника.

Одчкодзене бувшим принцом.

Наш парламент вигласал 42 милиони динари як одчкодзене за одняти добра и маетки бувшим принцом Черногорским. За принцох ест ненежи а да ше заплаца церкви одняти добра — за то влада нема пенежи.

Влапени шверцере.

Уж давно ше збачело, же ше шверцуе на велько зос Немецкей хадваб але ше не могли влапиц шліди шверцером. Медзитим тих дньох ше пренашло же того шверцоване ше окончуе помоцу вагонох за спане на железници Минхен—Београд. Кед ше отворел плафон на єдним вагону пренашло ше 30 кили сахарину и 28 кили найфиньшого хадвабу. — Вецей сумніви особи запарті.

Банкрот єдней велькей тарговини.

Позната велька тарговина Димович у Новим Саду спадла

Читайце „Руски Новини“

ФЕЛЬТОН

ЩЕСЦЕ

(Руска народна приповетка)

Сообщел: М. Няради.

Та нач и споминаш здихне себе стари. По шицким видно же ест, лем браца, нет хто да го каре. Ніхто не зна праве место, а нешка уж шицке злато заврачане. Гоч би ши го и нашол, мушел би ши мац вшеліяки врачаріи, бо през тих би ши ніч не могол поробиц, хлапче. Жменя вон мал врачаріи, но нікому нескел дац Од того лисого дявола би ши скел дацо. И скривал их зато, да нікому не спадню до рукох.

Млади пастир ше доцаг-

тих дньох под стечай. Ёй пасива (длуство) виношуе 9 милиони а актива (маєток) 3 милиони динари.

Нови школи.

Министерія просвити одредзела отвориц векше число нових основних шко ох. Нови школи буду отримовац повдини валали зос матеріалну помоцу од страни держави.

Дзень трежбносци.

Тих дньох преславляю по целей держави шицки приятеле нашего народа а неприятели напоудзень трежбносци. У самим Београду попило ше влоні напою за 53 милиони динари. Кельо би зос тима пенежми могли помочи худобним дзецом и збудовац хижі! Добре би було, кед би ше водзел рачун и о тим, кельо ше попиве и у наших валалох. Кед би ше тот пенеж дал на нашу просвиту, цо го и нашо людзе попию, певно, же би зме у каждом валале могли збудовац красни народни дом.

Вирни пес.

У єдней воденіци при Столицу у Херцеговин жил стари дідо Йоан Пиштало. Шицки му помарли и жена и дзеци и родзина. З ім лем жил його пес. Од якогаш часу пес указовал чудне справоване. Вше ходзел зос дідом а в ноци смутно вял. Дідови ше тото справоване пса не пачело и вон то приповедал єдному пайташови: „Не добре, дацо ше ми догодзи, приближуе ше ми кончина.“ О два дні, кед людзе пришли по муку нашли воденіцу отворену и при дзвєрох, дзе дідо спал бул пес, котри нікого не пуцел нука. З вельку трудбу го могли привязац. Дідо умар. Исти дзень по поладню поховали діда на теметове. Але кед ше врацели до воденіци нашли и пса здохнутого на ланцу...

У кнїжкох написано, же ту ест барз вельо злата, почне далей стари О тим не треба ані гуториц. Єдному новопавловском дідови у Ивановки указовали кнїшку у котрей написано же дзе и кельо ест злата и у яким гарчку стої; по тей кнїшки би ше злато уж давно нашло, но, бо є зачарене, не мож гу ньому дойсц.

— Чом не мож гу ньому дойсц, запитал ше млади пастир?

— Муши мац даяку причину. Тот стари ми о том ніч не гуторел. Зачаране є... треба найсц даяки врачаніни.

— Стари гуторел занешено, но не навикнути на фришку бешеду, загаковал ше, мервел, кед осетел своіо хиби, почал гестикули-

Не дайце им ніч!

Тих дньох зявел ше у давних наших валалох якишик православни поп, котри сам гвари, же є „дякон“ и збера алмужну за руски церкви на подкарпатскей Русіи. Да нашо людзе знаю с ким маю роботи припомнеме слїдующе:

На Подкарпатох, як познато, даскелі страцени Русини заведзени зос большевицку агитацию одступели од своєй греко-католи вири и прешли на шизму або на так зв. православіє. Наших паноцох повиганяли, своіх землякох котри остали тварди и нескели их слушац заплашели, церкви пооднімали а понамесцали койяких батюхох за паноцох (медзи німа було и жидох). Так то тирвало, док наш народ не гледал своіо право судом. И суди досудзели, же ше одняти и оплячкани церкви муша врациц греко католиком як законитим властительом а новопечени православци, кед сцу най себе будуоу церкви ніхто им не спера Дзе не скели врациц зос добрим. там, их власци присиловали Народ, кед видзел, же спроведзени поврацел ше назад до своєй вири и так препадно „православіє“ медзи нашим народом. Але да ше дацо спаши поволали шизматицки агитаторе епископа з Нового Саду Чирича, же би

их zorganizовал. Чирич бул на Подкарпатох готово 3 мешаци и поврацел ше: Марцин до Загребу Марцин зос Загребу. Але зос нїм пришел и тот спомнути дякон, котри гоч не наш гражданин, ипак достал допущене на зберане по нашей держави. Даклем католици буду отпадником будовац Церкви! А ище є и таки безобразни па приходзи медзи наш руски народ у Бачкей и Сриме, да ми зос кирваво заробеним грайцаром помагаме тих, котри дотераз плювали на нашу греко-католи виру, налели хижі наших братох, котри остали вирни и плячкали нашо церкви. Тот горняцки православец не гутори на яки церкви вон збера, лем гвари на „руску“ а на вецей местох гуторел же збера на греко-католи перкву. А певно, же приду за нїм и други таки „дякони“. — Ми опоминаме наших паноцох и наш руски народ, да тим виродем нашей вири и народносци укажу капурі!

Примичаніє. У послїдни чачи радикалско-православни новини „Застава“ у Новим Саду пишу вельо о наших братох на подкарпатох. Тоті статі полни мержні на шицко цо нашо и греко-католицке. Ми прешведчени, же нашо людзе маю тельо свидомосци и не буду претплацовац таки новини, котри нас блаца и циганя.

Пайташе школяре!

У велькей сом незгоди, же ше так надалеко отцагло тото нашо рихтане за нашу идуцу организацию.

Тото, цо ту виношим, опера на реферат вєч. п. о. Дюрі Биндаса, цо є видрукотани Р. Календару од 1927. року и

думовал вецей, як са стари.

— У живоце своім вель раз сом уж гледал Щесу гвари стари. Гледал сом г на правих местох, але и можем, кед сом вше нашол на поврачани места. мой оец и мойо брагледали, но не нашли а дюга, па так и помар през Щесце. Мойому бртові Илькови єден калуд виволал, же у Тагарогу, пещери под каменьом є блага закопаного, але тото благо поврачане. тих часох жил, було триец и осмого року Матеевом Кургану, Єрнац, котри предавал врачаніни. Купи мой брат ля врачаніни, вежне собу двох хлопох и пой до Тагарогу. Баш кед приближовал гу тому мес кед нараз лем збачи єдн

вредзи, кед є закопане до жеми гуторел вон, Зато препада благо у жеми, а да го ніхто не може хасновац. Щесце вшадзи ше находзи и барз го вельо ест, но яки хасен кед го ніхто не видзи. Дочекаме ми ище то же го викопаньщина або держава и вежне го себе, а ми можеме гвиздац..

Панове уж почали копац по горох... Мушели цошка нанюхац. Завидза парасткей серенчи. Держава — и вона дума лем на себе. У закону так написано: Кед даєден польоділец найдзе благо, най го дораз однеше до валалскей хижі. Но, чекай куцки. Поздравели Вас мили панове!

— Стари ше лукаво нашмеє и знова шедне на жем. Коняник мирно слушал и покивовал зос гла-

страни 129. — 135.

Не думам нізач зов тим своїм писаньом свой монопол вдерич на основане будущей організації, лем думам розложиц, як то я себи задумув.

Наша організація би мушела буц цо скромнейша у своїм мену и през звичайних формалносцох. Вона би нізач не шмела исц за тим, же би членом своїм одвише забави и балі рихтац могла, але за тим, же би од того мал народ у кажлим напрямю (културним, економским и социальним — духовни не треба ані споминац, бо в разумліве!) свой заслужени хасен од нас, а не же би зме му постали на терху.

А як ше найлєгчейше однеме шицкогo, цо би нам могло шицку нашу роботу за народ унічтожиц. Крем шицкей звади и вшеліякого нацагованя так, же оснуеме організацію не самосталну, але у границох Р. Н. П. Д. Чом баш у границох Р. Н. П. Д., най ми будзе шлєбодно повесц за то и свойо причини.

1) Сама идея організації вишла од Р. Н. П. Д. та ше и швени, же би зме послушали мвіниє того дружтва, котре уж могло стекнуц искусствє у такей работи. А тото дружтво преїг свойого п. Подпредседателя виявело свою жаду (а то ше находзи при остатку спомнутого кус скорей т. в. у Р. Календару 1927. стр. 135.), же би ше створел наш союз у кругу Р. Н. П. Д..

2) Ми, котри маме составац тоту організацію, опатрїме свойо способности... але нам треба не лем способности, але еще вецей искусствїя. Не лем красни слова и вельо обещаня и одвише критичке око, зов котрим критикуєме других патраци, а до теї критики самих себе не рахувєме, але мало бешеди — лем кельо нужно — а вельо пожертвовней работи. Нам треба людзох карактерох, котри буду мац енергїї надвладац шицки чужкоци, котри буду сметац нашей работи за народ. А кельо маме тоту енергїю?

3) Гу тому приходзи и тот момент. Науки зме кончели на вшеліяких школах, не єднаке зме виховане уживали и не припадаме єднакому и єдному стану (сталєжу). То уж може вельо чужкоци правиц, котри би зме сами барз чужко звладали,

бо зато ипак векши аукторитєт треба, як би го од нас вден самостални предняк мал.

4.) Нам треба не лем злогу у работи, але прикладне польо за роботу; нам треба вплив на людзох, треба нам їх поверене. А чи ше можеме за тераз похвалїц зов тим, же на нас лем тотї лебо гевти патра с тим оком цо на пса? Чи можеме повесц, же то цалком неоправдани погварканя людзох, цо их вецей раз за собу чуєме: „И тот лєдво чека, же би звершел, же би нас могол здєрац!“ и т. подобно?

5.) Ми мушїме хасновац у работи и средствїя. А якї будзєме хасновац? За якї ше одлучїме у догварки зов водством Р. Н. П. Д. А кед би зме були самостойни, чи не могло би лєгко доїсц до антагонизма (нацагованя) медзи нами младима и старима т. в. водством Р. Н. П. Д.? А то би ше могло баов лєгко трафиц прето, же би зме ше може буц по иншакєй методи и незгодним такту ровнали у своей работи. Не посцигли би ми нїч, а погубели би зме и роботу Р. Н. П. Д., котре за тераз такшумне робї!

6.) На концу конца сцеме исц за истим цильом и сцеме вжїац на себе исти задаок як и водство Р. Н. П. Д. у своїх правїлох ма: Културне подзїгованя Русиных у кральовини С. Х. С. Нач да веєка робїме дацо не у сагласїю и єдїнству з водством Р. Н. П. Д.? Ша знаєме и то, же дараз буду мушїц од нас найспособнейши буц у водству Р. Н. П. Д. и робїц у тим напрямю, цо го одредзую правїла Р. Н. П. Д. Лем у злогї и злагоди зме годїи посцигнуц, за чим сцеме поїсц и зач ше жертвовац. А кед би зме не спєли створиц свою організацію у цо ужїним кругу т. в. у цо цєснейшим вязу з Р. Н. П. Д., ми би шицко инше свойому наророви принєсли лем не то, цо себе у своїх идеалних шєрцох задумувєме.

Добре. Але цо до тераз повєдзєне зато не нужно посебну організацію у кругу Р. Н. П. Д.! Досц кед человек член Р. Н. П. Д. То би ми могол гоч хто повєсц. Нато я предлужуєм и модїїм дакус сцєрпєзлївосци, бо сом єще не повєдоц шицко, цо сом себе задумал.

(Далєй будзє.)

до правей церкви. Дня 27-го фебруара зложел вероїсповїданїє у нашей владическєй церкви у Мункачєву и торжєствєно бул прїяти до греко-кат. церкви.

Дзєцко з рїблїм хвостом.

Новина з Петрограду „Красная Газета“ у своїм 56, числу принєсла вїстку о чудним случїаю. У Петрограду народзєло ше єдней фамїлїї дзєцко, котре долню половку цєла мало як рїба. Мєсто погох бул рїблї хвост. Кєд ше народзєло було чєжкє 1200 грами о жїло 3 дни.

Борби у Китаю.

По борбох, з котрїма револуціонаре завжали варош Шангаї, пошло им за руку освоїц варош Нанкин, вельки варош на сїзерним краю Китаю. Велї чужїнци забїти. Япан послїя 12.000 катонацох на обрану своїх зємлякох а так исто Аме-

рика 8 военских корабльох по слала.

Прєменка у чєскєй дипломатїї.

Тєразшїї министр вонкашнїх дїлох Бенєш припада соціялїстичней партїї, а познато, же соціялїсти мєржа на шицко цо вїрскє и цєрковнє. Па так и робота Бенєша идзє за тим, да не прїдзє до споразумє мєдзи Ватїканом и Чєску державу. А понєже тото зблїжєнє потребнє и за цєркву як и за державу, прето Бенєш мушїц будзє одступїц.

Жєна и єї приклад.

Єдни францускї новїни обещали вельку награду томє, хто найлєпши да отвїт на тот вєпрос: Чом у цємнїцох вецей хлопох як жєнох? Награду достал тот, котри дал на то такї отвїт. У цємнїцох прето вецей хлопох як жєнох, бо у цєрковх вецей жєнох як хлопох.

Зос нашїх валалох

Рускї Керєстур св. Мїсїї.

Белькї днї прєжил наш валал на 12. до 29. марта. У тих днїох отрїмовали ше у нас св. Мїсїї — перши раз одкєди Керєстур постой! Аж здалєких Карпатох. зос Стрєпковє прїшли гу нам оо. мїсїонаре, о. игуман Мєтодїй Трчка о. Станїслав Нєкулє, и о. Кїрил Зєкопєл и прєз шєснац днї трїмали духовнї науки, сповєдали, поучовали, давали духовнї поради, прїводзєли народ на праву драгу жївота и спасєня души.

Жє наш валал порозумєл важносц св. Мїсїї видно було уж зос того як шицкї лєдво чєкали на прїход оо. мїсїонарох, а вєц зос тєй радосци, з котру вони були дочєкани, найбаржєй то доказовала набїто полна наша цєрква на казаньох оо. мїсїонарох. Каждї дзєнь були трї казаня и особєно вєчєр не могла велька керєстурска цєрква помєсциц мнєжєства людзох жаднїх духовней науки оо. Мїсїонарох. Каждї стан мал свою окрему науку: жєни, хлопи, дзївкї, лєгїнє и школ. дзєци. Вїсповєдало ше вецей як 4000 души а св. Причасци було вецей 10.000.

Найлєпши дзєнь Мїсїї бул. 20. марта, кєдї пошла вєлїчєзна процесїя гу тємєтовє дзє було пошвєцованє мїсїїного крєста.

Так велькєй и так красно ушорєней процесїї керєстур ищє не видзєл! А заслуга у тим оо. мїсїонарох, котри крашнє ушорєли каждї стан окрє-

ме. Напрєдкү ишли школ. дзєци, за нїма дзївчата у своїх краснїх шмєтох, вєц лєгїнє, хлопи, трємє панєцєвє под нєбом, а вєц мнєжєство жєнох. Шицкїх оо. Мїсїонарє поставєли по осєм до шору и треба прїзнац, же того ше шору барз крашнє трїмали.

Найкрасшї бул погляд, кєд ше цєла коло кїломєтєр длуга процесїя поставєла наоколо долїни прєд тємєтовом и чєкала на пошвєцєнє мїсїїного крїжа.

Крїж (робота домашнєго мїсїїного майстра) ношєли лєгїнє а наоколо крїжу трїмали дзївчата велькї жєлєнї вєнєц. Тот красно прїбрїани крїж прїбрїтї є на цєрковнїм мурє од велькогo шору. На нїм напїс: Спасї душу свою! Св. Мїсїя 12—27. ІІІ. 1927. таковой под крїжом мал о. мїсїонар казань о значєнїю мїс. крїжа а особєно напїсу: Спасї душу свою! Народ ше кланял крїжу и длуго клєчал прєд нїм у молїтвї и наздавємє ше, же од тераз тот мїсїїнї крїж будзє вшє напоїнац людзєм на главнї цїль жївота: Спасї душу свою и будзє их волац гу покаянїю.

Закончєла ше Мїсїя в нєдзєлю по полєднїю, кєдї ше о. игумен у красней казанї отпїтал од народу напоїнаюци каждї стан окрємно, да ше трїма тих наукох цо їх у Мїсїї чули. А у мєну парохїї отпїтал ше од оо. мїсїонарох о. парох прєд мїсїїнїм крєстом и подзєковал їм за труд и жєртву.

На пондзєлок ходзєли ищє оо. мїсїонарє сповєдац хорїх по валалє (коло

ШИРОМ ШВЄТА

Найкрасша мац.

Познато як прїшлє до модї, да ше рєспїсує конкурс котра дзївкє найкрасша. Як новїни являю у Бєйчу прїшли на думу да рєспїшу конкурс, котра мац найкрасша. И явєлїше вецей мацєри. Одбор вїбрал мєдзї шицкїма слїкама єдну млада мацєр у 26. року зос хлєпцєм на рукох од 3 роки. Мац нє була оштрїгана, але мала краснї длугї власнї.

Проци кульом.

Нємєцкї єнджєлїр Шавман прєнашол таку матерїю, прєз котру не годна прєбїц а нї єдна куля з рєволвєру. Вон то вїпробовал на себе: окрїцєл ше зос тим патном и до нєго штрєлялї а нїч ше му не догдєло. Тот вїнаход будзє хас-

новїтї за полицайох але и злудїом добре прїдзє.

Крїлатїца без людзох.

У Япану рєбїа прєбї на новїх крїлатїцох, котрї ше управляю зос жємї помоцу моцнїх елєктрїчнїх зарїєох, а у котрїх не будзє потребно да шєдзї человек (пїлот).

Врацаю ше назад.

На подкарпатскєй Русїї на парохїї Давїдкову бул правослєвнїм парохом Влад. Вїцєнїк. Вон бул вєдно и найїнтєлїгєнтшї мєдзї шицкїма правослєвнїм батюхамї. За краткї час ше прєдшвєдчєл, же подкарпатскї рускї правослєвнїцї то заправо вєрскї бєлшєвїнцї и Вон одрєдзєл поврациц ше

50), а на ввоторок рано вельке множество народу зос паноцом парохом ви-провадзело їх на дальшу мисионарску роботу до Коцура.

Бог най Вас провадзи, мили нашо мисионаре и най Вам заплаци за Ваш вельки труд цо сце го положили за добро наших душох, а ми Вас нігда не забудзем!

(Ф—к.)

Дюрдьов.

Мирон Стрибер единец син ч. г. Дюри Стрибера и Гані родз. Магоч умар 1. априла у 17. року свойого младого живота. Ожалосцени родители над чешку утрату свойого милого сина одлучели над криптом Мирона збудовац на теметове фину капличку у форми малей церкви и так дюрдьовски теметов будзе цалком преукрашени зос красну церквочку, хтора будзе цалому обществу вични памяток на покойного легиня Мирона и на фамелию Стрибер, хторих жемске почивалище будзе у крипте под церквочку, а тота каплица будзе заш место молітвох за наших

усопших оцох и мацерох, братох и шестрох

В недзелю зме ховали покойного Мирона зос вельку учасу народу. Шицки людзе зос благодарносци на таке красне и вельке завищаніе фамелиі Стрибер вишли на погреб, да оддаю остатню чещу покойникови у ублажа чешку боць зармуценим родителюм. Тельо народу було на хованю, же ше ховане ледво рушало и такого погребу Дюрдьов еще не видзел. У жаосним одпитованю паноец подзековал у мено общества ожалосценим родичом на их завищаню. кторе будзе достойни памятник их доброму синову, Най милостиви Бог прими тот дар за упокоеніе души Мирона и ім тоту жертву да наградзи у вичносци.

До новей крипте и першей на дюрдьовским теметове на найлвпшим месце одложили зме жемски останки покойного Мирона у красней труни до дня воскресенія небесного и шицки зос шерпа зажадали у безмертого Царя усопшому блажени покой и вичную памят.

же рѣста ему: можева. Исусъ же рече има: чашу убо, юже азъ пію, испіета, и крещеніемъ, имже азъ крещаяся, креститася: а еже състи одесную мене и ошуюю, нѣсть мое дати, но имже уготовано есть. И слышавше десять, начаша негодовати о Іаковѣ и Іоаннѣ Ісусъ же призвавъ ихъ, глагола имъ: вѣсте, яко мнящійся владѣти языки, соодолѣвають имъ: и величїи ихъ обладаютъ ими. Не тако же будетъ въ васъ: но иже аще хоцетъ въ васъ вящшїи быти, да будетъ вамъ слуга: и иже аще хоцетъ въ васъ быти старѣй, да будетъ всѣмъ рабъ. Ибо Сынъ челоувчъ не прїиде за послужатъ ему, но да послужитъ, и дасть душу свою избавленіе за многи.

У нешней евангелиі гутори нам Исусо своїм страданю, своїх мукох, своей шмерци и своим воскресеню. То ма буц приготвлєне за Вельку Ноц. Роздумайме и ми нешка дацо о муки Христовей!

Исус Христос церпел и страдал през цали свой живот. Як мале дїятко церпел у вертепу на сштрей слами, и мушел сцекац пред округіком Івоодом до Єгипту. Кед ше врацел дому, жил у Назарету у худобству и зос своїма руками зарабял себе насущни хлѣбик. За време свойого явного дївствованя прициснути бул зос вшелїякими бедами: преганяли го, огваряли го, клеветали го, тужели го; немал мира ані покоя од людзох; церпел жиму, хулобство, горучаву и вшелїяку ненависц.

Найчежа була кончина його живота!

Невиноватого го осудзели на шмерц и мучели го у найстрашнейших мукох, яки лем пакосне шерцо жвирчлонека може видумац. Лем себе подумайме на муки у Пылатовим дворе! — кед Христа рубали и били зос сштрима корбачами до забица, як осудженого на шмерц; кед му це не на главу набивали, кед го пляскали, кед го поплювали, кед го зоблекали и на шмих приберали, кед з нїм шмихи правели и вшелїяки пакосци, цо лем мож видумац, з нїм робели!!! А Христова драга на Голгофгу, на котрей три раз пада под крижом, хто да похопи страхоту мукох.

Полноту го косци поднес Исус на самим крижу, дзе му цело прибили, а гвоздами и воно вишело на своїх ранох у огню больох. Там на крижу напавали го зос оцтом и жочом; там на нього до остатнього часу викриковали, ругали му ше и с песцами грожели.

А вон то шицко церпел и цихо бул.

Воистину неизглагогани су страдания Христови!

Кельо страдал на целу, — тельо, а ище вецей, на души своей, О тих мукох будаеме толковац на другу недзелю!

М. Мудри.

Нашо претплатніци

За 1927. рок обновели претплату слїдуюци п. п. Штефан Сегеди, Р. Керестур, — 100 д. Никола Сабадош, Р. Керестур. 268 — 100 д. Данил Гербут Р. Керестур — 100 д. Василь Киш Р. Керестур 169 — 50 д. Дюра Еделински Р. Керестур 998 — 50 д. Янко Надь Р. Керестур 575 — 100 д. М. Венчельовски Бачинци — 100 д. Дюра Папуга, Бачинци — 100 д. Дюра Павлович Р. Керестур 509 — 50 д. Юла Джуня Р. Керестур — 100 д. Яким Папуга новтаруш Ливновац — 100 д. Дюра Гарди, Петровци — 50 д. Тима Михняк жандарм. каплар Београд 100 д. Штефан Сегеди Р. Керестур 100 Дин.

БЕРЗА

Берлин 1 злата марка	13.46 д.
Будим. 1 пенги (pengb)	9.95 „
Италия 100 лира	260.— „
Букарест 100 лей	35.— „
Лондон 1 фунд. штер.	276.99 „
Нью-Йорк 1 доллар	56.58 „
Париз 100 франки	224.70 „
Праг 100 Чес. кр.	269.— „
Акциї З. К. Б. Д. Д.	325 „
Шнайцарска 1 франк	10.97 „
Виден 1 шилинг	8.— „
Наполендор 1 ком.	190.— „
20 златних корун	190.— „
10 „ „	95.— „
Сеферин	400.— „
Дукат	100.— „
1 круна у сребру	3.— „
5 „ „	15.— „
1 форинт „	6.— „

7% держав. позичка за 100 динара ном. 86.— дин. 2½% ратна штета за 1000. дин. ном 342.— дин.

За злато и за вредносни папери плацаю банки потполни курс, а за валути о даскельо повна меней.

Тарговина

Жито	306.— Д
Кукурица	160.— „
Хмель	10—11.000 „
Мука нулерова	426.— „
„ хлѣбова	420.— „
Млѣко литра	3—4.— „
Качки	35—60.— „
Гуски кљокани кг.	65—90.— „
Говедзина	16—20.— „
Швиньске месо	20—22.— „
Целечина	28—30.— „
Слапна сушена	22—25.— „

Вшелїячина

НАЙВЕКШИ МОСТ НА ШВЕЦЕ

Недавно одредзено, да ше збудув вельки мост медзи Америку и Канаду, котри би мал буц найвекши мост на швецѣ, але тераз приходза висти, же у австралским пристанищу Сидней збудув ше найвекши мост на швецѣ.

ИСТОРИЯ ПИПКИ

Пипка походзи з Америки а принесли ю до Европы теди, кеди и доган. Червени пражителе Америки курели на пипки котри були справени зос металу лебо зос гліни. Познейше збудовали перши фабрики пипкох у Холандїи а вец у французскей. Найвечей пипки хасную у Англиї, а и нашо дїдове в жиме не можу без нїх буц. ДО ЧОГО ПРИВЕДЗЕ ПРАЗНОВИРІЕ

Шветочни отпочивок

Недз. 5 поста

ЕВ. МАРК. ГЛ. 10. ЗАЧ. 47.

Во время оно, поемъ Исусъ обанадесять, начатъ имъ глаголати, яже хотяху ему быти: яко се восходимъ въ Іерусалимъ, и Сынъ челоувческїи преданъ будетъ архїереомъ и книжникомъ, и осудятъ его на смръть, и предадутъ его языкомъ, и поругаютъ ему и уязвятъ его, и оплюютъ его, и убїютъ его: и въ третїи день воскреснетъ.

И прїидоста предъ него Іаковъ и Іоаннъ, сына Зеведеѣва, глаголюще: учителю, хоцева, да еже аще просива, сотвориши нама. Онъ же рече: что хоцета, да сотвою вама. Она же рѣста ему: даждь нама, да единъ одесную тебе и единъ ошуюю тебе сядева въ славѣ твоей Исусъ же рече има: не вѣста, чесо просита: можета ли пити чашу, юже азъ пію, и крещеніемъ, имже азъ крещаяся, креститася. Она

ОГЛАШУЙЦЕ

У „РУСКИХ НОВИНОХ“